

Arrest

nr. 238 916 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 25 februari 2020 bij een controle werkend aangetroffen op een bouwwerf.

1.2. Op 25 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 25 februari 2020 ter kennis werd gebracht, bevat de volgend motivering:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LOKEREN op 25/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [J.P.],

Voornaam: [R.]

[...]

Geboorteplaats: BRAZILIË

Nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 25/02/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer DE.55.L6.001234/2020 van de politiezone Lokeren + sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart dat zijn vriendin en dochter in België verblijven, gelet op het feit dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezi[...]n samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken: [...]

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldig-

heidsplicht en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verblijft in België met zijn partner en haar dochter en haar gehandicapte broer. Haar andere broer en diens echtgenote wonen elders, in de buurt.

Er is dan ook manifest sprake van een privé-leven dat verzoeker opgebouwd heeft in België. Deze kan niet zomaar verbroken worden. Verbrekingen hiervan dienen ernstig te zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de verbreking van verzoekers privé-leven als volgt:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (...). Betrokkene verklaart dat zijn vriendin en dochter in België verblijven, gelet op het feit dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben du[s] geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het heel gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen, het hele gezin zal België moeten verlaten. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Verzoeker verwijst naar het arrest van het EHRM: Uner t. Nederland van 18.10.2006:

Naast de acht criteria van het arrest Boultif:

1. De aard en ernst van het misdrijf 2. De duur van het verblijf van de klager in het gastland 3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode 4. De nationaliteiten van de betrokken personen 5. De familiesituatie van de klager 6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager 7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is 8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen

voegde het Hof nog twee bijkomende criteria:

1. het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen 2. de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst

Hieruit dient inderdaad benadrukt te worden dat het misdrijf dat verzoeker gepleegd heeft (zwartwerk) zeker niet zo zwaar is, en dus zeker niet zo zwaar mag gestraft worden als bijvoorbeeld handel in verdovende middelen of het plegen van een gewelddadig misdrijf.

Het stiefkind van verzoeker is geboren op 29.03.2014. Het heeft een groot deel van diens leven in België doorgebracht. Teruggestuurd worden naar diens land van herkomst zal dan ook een zeer groot schok zijn voor het kind. Alsook het verbreken van de band tussen het kind zelf en verzoeker is heel zwaar, zowel voor verzoeker als voor het kind.

Verzoekers voornaamste contacten zijn de contacten met zijn partner en haar familieleden in België, waar verzoeker mee samenwoont.

Het dient verder ook benadrukt te worden dat verzoeker zich zeer goed geïntegreerd heeft in ons land. Het feit dat verzoeker werkt toont ook zijn integratie aan.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt wel dat het hele gezin dient terug te keren naar het land van herkomst, maar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nergens het belang en het welzijn van het kind (het stiefkind van verzoeker) in aanmerking genomen.

Het feit dat het kind, najarenlang verblijf in België, dient weggescheurd te worden uit ons land, en teruggestuurd te worden naar diens land van herkomst, is zeer zwaar voor het kind.

Dat maakt dan ook een manifeste schending van artikel 8 EVRM.

Dat de motivering van de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geduid dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en omdat hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Verweerder heeft daarnaast uiteengezet dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat er een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM dreigt en heeft gesteld, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan omdat er een risico bestaat dat verzoeker zal onderduiken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Hij wist of behoorde ook te weten dat zijn verblijfssituatie in België precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de beëindiging van een recht op verblijf om redenen van openbare orde is in voorliggende zaak niet dienend, aangezien er geen sprake is van een stopzetting van een bestaand verblijfsrecht om redenen van openbare orde.

Verweerder heeft er terecht op gewezen dat, gelet op het feit dat zijn gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, verzoeker niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij van zijn gezinsleden wordt gescheiden. Verweerder heeft overwogen dat het hele gezin België zal moeten verlaten, en in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kan opbouwen. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat hij het voorgehouden gezinsleven met zijn partner en haar kind, die volgens zijn eigen verklaringen eveneens van Braziliaanse origine zijn, niet in zijn land van herkomst of elders kan verderzetten. De Raad wijst erop dat het kind van verzoeker, volgens wat hij verklaarde, nog jong is en dat de jonge leeftijd van een kind ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Er kan niet worden vastgesteld dat de belangen van het kind door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang komen. In de mate dat verzoeker erop wijst dat er ook een gehandicapte broer van zijn partner bij hen inwoont dient te worden aangegeven dat verzoeker hiervan geen melding maakte toen hij werd gehoord en dat hij geen stukken aanbrengt die toelaten vast te stellen dat deze bewering enige grond heeft. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat een gehandicapte broer van zijn vriendin deel zou uitmaken van verzoekers gezin en legaal in het Rijk zou verblijven, dan nog blijkt niet dat het gezinsleven niet elders kan worden verdergezet. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn aanwezigheid in het Rijk is vereist om contacten die hij heeft opgebouwd met andere in het Rijk verblijvende personen verder te kunnen onderhouden. Hij toont evenmin aan dat dat enig ander aspect van zijn privéleven dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang komt. Zijn standpunt dat hij goed geïntegreerd is in België en dit onder meer blijkt uit het feit dat hij werkt, leidt niet tot een ander besluit. Er blijkt dan ook niet dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK